

er en meget fornuftig Bestemmelse, og jeg tror, at, om den end ikke kan komme her ind under, vilde det være særdeles heldigt, hvis den blev tagen op af Arbejdere og Arbejdsgivere, idet det vilde udelukke mange forskellige Stridigheder. I Svejts, i Kanton Genf, har man truffet Lovforanstaltning mod ulovlig Arbejdsstandsning, idet man har bestemt, at enhver Opfordring til noget saadant skal være strafbart, og at den, som offentliggør Opfordringen i saa Henseende saavel som Bogtrykkeren og Forlæggeren skulle straffes. Det er en Foranstaltning, som kan have sin store Fordel, fordi baade Arbejdere og Arbejdsgivere ere stærkt interesserede i, at der ikke kommer ulovlig Arbejdsstandsning hverken paa Grund af Strejke eller paa Grund af Lockout.

Da Forslaget om en Voldgiftsret, som jeg nu har nævnt flere Gange, er vedtaget enstemmigt i Fællesudvalget, skal jeg ikke omtale det meget. Derimod skal jeg opholde mig en lille Smule ved Forslaget om en Forligsmægler. Det er ikke vedtaget enstemmig af de 2 Parter, idet kun Formanden, Overretsassessor Ussing, hvis Arbejde her har været saa overordentlig fortjenstfuldt, og Arbejderne have kunnet gaa med dertil, medens derimod Arbejdsgiverne ikke have kunnet slutte sig dertil. Hertil have de haft tre Grunde. De to, indrømme de selv, ere ikke saa meget værd, medens de derimod maaske have kunnet lægge noget mere Vægt paa den tredie, som dog imidlertid ikke forekommer mig at have saa overordentlig stor Betydning. De have haft den Grund, at de vare bange for, at Offentligheden, naar en saadan Forligsmægler havde mæglet Forlig, til Stadighed skulde tage Parti for Forligsmægleren, saaledes at de Arbejdsgivere, som ikke vilde underkaste sig dette Forlig, kom til at staa som Kværunlanter og med den offentlige Mening imod sig. Det har neppe saa meget at sige. Jeg tror for mit Vedkommende, at begge Forslag burde vedtages samtidig, saa at man meget nødig skulde vedtage Lovforslaget om Voldgiftsret uden samtidig at vedtage Forslaget om en Forligsmægler.

Det ærede Medlem fra Slagelse (Lange) var noget pikeret over, at Forligsmægleren skulde *indkalde* Folk, han vilde have, der skulde staa *indbyde*. Jeg synes ikke, der er nogen Grund til at gøre Ophævelser herover, eftersom det samme er Tilfældet ved den Forligsmægling, der finder Sted ved Forligskommissionen. Der indbyder Forligskommissionen ikke Par-

terne til Mægling, den indkalder dem, og det er en Pligt at møde. Hvis det ikke er en Pligt at møde til Forligsmægling, har det hele ikke saa meget at sige. At man viser sig hensynsfuld og erstatter Ordet „indkalde“ med Ordet „indbyde“, har neppe meget at betyde. Jeg tror, at da der har været Uenighed om dette Forslag, saa maa Lovgivningsmagten koncentrere sin Opmærksomhed paa at faa det ordnet. Naar vi ikke behøve at gøre videre ved det andet Forslag, skulde det være mærkeligt, om vi ikke kunde finde en saadan Form for Forslaget om en Forligsmægler, at begge Parter kunde være tilfredse.

Jeg tror, disse to Forslag i det hele taget ville have overordentlig megen Betydning og ville bidrage meget til at bilægge og forhindre disse Arbejdsstridigheder, som alle Parter dog i Længden staa sig bedst ved at undgaa. Det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Birck) kom med nogle lange statistiske Beregninger over, hvor lidt Arbejdsstridigheder betyde i Sammenligning med Arbejdsløshed. Ja, det kan jo være meget godt at stille saadanne statistiske Beregninger op, men da det ærede Medlem jo ikke afskaffer Arbejdsløsheden ved sine Tal eller gør noget Forsøg derpaa, betyder det dog faktisk et meget stort Tab, naar der foruden Arbejdsløshed ogsaa opstaa disse Arbejdsstridigheder — det er ganske soleklart. Desuden er der det at bemærke, at medens Arbejdsløshed kan være slem nok for dem, den gaar ud over, og af dem kan føles som en meget trykkende Byrde, fremkalder den dog maaske ikke den Bitterhed, som Arbejdsstridigheder fremkalde. Naar man fører Krig paa den Maade, som Krigen nu føres mellem Arbejdere og Arbejdsgivere, maa den føres efter alle den moderne Krigskunsts Regler, saaledes at man, naar man ikke kan ramme de skyldige, lader det gaa ud over de uskyldige; naar man laver Sympatistrejker eller Lockouter overfor Folk, som slet ikke have gjort noget, forekommer det os andre, som staa udenfor, at være Forhold, som der fra Samfundets Side bør gøres alt, hvad der er muligt, for at hindre, fordi de i Virkeligheden afføde et Had og en Bitterhed, som rækker langt videre, end man maaske egentlig tænker ved første Øjekast. Derfor har jeg med stor Glæde hilst disse Forslags Fremkomst, og det er mit Haab og min Tro, at det vil lykkes at føre dem igennem i denne Rigsdagssamling, fordi det i Virkeligheden er meget faa Punkter, hvor der er nogen væsentlig Uenighed.